

[Socialministeren.]

henvise til, at Opsparingen, at Kapitaldannelsen i Danmark ikke var gaaet tilbage, men tværtimod var steget.

Det synes, som om det ærede Medlem ikke vilde forstaa, hvad Opsparing egentlig er. Han syntes at skelne mellem Opsparing, der indsættes i Banker og Sparekasser, og Opsparing i Produktionsmidler, som om ikke disse to Ting under normale Forhold er eet og det samme. Han synes at indrømme, at min Tale maaske kunde være rigtig nok, hvis det drejede sig om den første Form for Opsparing, nemlig Indsættelse i Pengeinstitutterne, men ikke, hvis man saa paa den anden, den reale Form for Opsparing. Dette tyder paa en vis Begrebsforvirring hos det ærede Medlem med Hensyn til Kapitaldannelsen i vort Land, hvilket er saa meget mere ejendommeligt, som dette ærede Medlem paa samme Maade som jeg tillægger denne Kapitaldannelse en meget stor Betydning.

Det ærede Medlem henviste i den Forbindelse til, at vor reale Kapitalinvestering ikke er stor nok til at beskæftige samtlige voksne unge Mennesker her i Landet. Nej, men det har den rigtignok aldrig været siden 1872, saa det er der ikke noget mærkeligt i. Vi har siden den Gang maattet klare os til Dels ved Laan i Udlandet for at skaffe Midler nok til alle de nye Anlæg, Fabrikker og Trafikmidler o. s. v., som krævedes for at føre Udviklingen frem. Der er ingen Forskel mellem Forholdene nu og tidligere i saa Henseende.

Hvad jeg har understreget, er, at trods dette, trods de meget stærkt udskregne sociale Udgifter, er vi alligevel i højere Grad nu, end vi var tidligere, selvforsynende med Kapital. Vi gældsætter os ikke til Udlandet for at skaffe Midler til Skatternes Betaling. Tværtimod, vi har gjort os mere uafhængige af Udlandet med Hensyn til Laan.

Det kan vi ogsaa, som jeg hævdede, se af Betalingsbalancen, og med Hensyn til, hvad Fremtiden vil medføre paa dette Punkt, er der ikke for mig paavist tilstrækkeligt til, at jeg skulde anerkende Berettigelsen af de Bekymringer, som det ærede Medlem fremkom med. Thi det ærede Medlem maa jo vide, at Prisfaldet for vore indførte Foderstoffer er langt stærkere end Prisfaldet paa Eksportvarerne. Det er Raastoffer og Foderstoffer, som vi indfører, der er faldet stærkest i Pris, medens Færdigvarerne, som vi eksporterer, jo hidtil har holdt sig langt bedre i Værdi. Vi kan ikke med nogen virkelig Sikkerhed

udtale os om Fremtiden, og man kan ikke, som det ærede Medlem gjorde, paastaa, at mine Udtalelser i den Henseende er urigtige eller for optimistiske. Ingen af os ved tilstrækkeligt om Fremtiden. Derfor sagde jeg: Hvis man kan paavise en virkelig varig Nedgang i Nationalindkomsten, ja, saa kan vi drøfte enkelte Satser og Takster.

Det ærede Medlem var ikke tilfreds med, at jeg havde oplyst, at de 13,2 Mill. Kr. kun vilde andrage 4 Kr. pr. Indbygger. Han vilde gerne have at vide, hvor meget det var pr. Skatteyder. Ja, det er 9 Kr. Det turde dog ikke være noget for Landet fuldkommen ruinerende Beløb. De 165 Mill. Kr., som det offentlige nu giver ud til social Forsorg og Forsikring, udgør ikke, som det ærede Medlem sagde, en Trediedel af samtlige Stats- og kommunale Udgifter, de udgør 24 pCt. Dette Beløb er heller ikke, som Forholdene i det hele ligger i Erhvervslivet og paa anden Vis, af faretruende Art.

Ganske ejendommeligt forekom det mig at være, naar det ærede Medlem vilde benytte den Omstændighed, at Skatteydernes Antal er steget fra 15 pCt. til 28 pCt., som jeg oplyste, som et Bevis for, at saa maatte de sociale Udgifter ogsaa kunne nedsættes betydeligt. Denne Fejltagelse maa hænge sammen med, at det ærede Medlem, saaledes som han gav Udtryk for, nærer den Opfattelse, at Vækst i Skatteydernes Tal i og for sig er et Udtryk for den samme forholdsmæssige Vækst i Realindkomsten.

Men det er det aldeles ikke; det er Tilfældet i langt ringere Grad, end det ærede Medlem tror. Man regner, at Arbejdernes reelle Aarsfortjeneste er steget ca. 15 pCt. siden 1913, og det er rigtigt. Men blandt Arbejderne er der mange Tusinder, hvis Løn er steget langt mindre, og der er dem, hvis Løn er dalet. Det hænger sammen med den større og mere langvarige Arbejdsløshed. Der kan derfor meget vel være større Trang, selv om Gennemsnitsindtægten i en Befolkning er steget.

Men den vigtigste Aarsag til, at Skatteydernes Antal er steget, er i øvrigt ikke Forøgelsen i Indkomsten. Stigningen er ganske simpelt sket ved, at man trods de stærke Stigninger i Prisniveauet er blevet staaende ved det samme Skattniveau, det laveste Skattniveau. Derved faar man overhovedet under stigende Indkomster mange flere med, end man har faaet tidligere.

Endelig maa jeg understrege, at det ærede Medlem Hr. Krag jo selv maatte